

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. гр.Несебър, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Сияна Ст. Димитрова

при участието на секретаря А.Д.Г.

като разгледа докладваното от Сияна Ст. Димитрова Административно
наказателно дело № 20222150200213 по описа за 2022 година

**Производството е по реда на Раздел V от Закона за административните
нарушения и наказания /ЗАНН/.**

Образувано е по жалба от Ж. В. ОГЛ., ЕГН *****, с адрес: гр. Несебър,
ул.Д.**, ет. 1, ап. 1, срещу наказателно постановление № 22-0304-000160/11.03.2022 г.
на началника на сектор към ОДМВР – Бургас, РУ – Несебър, с което на жалбоподателя,
на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за
извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, са наложени кумулативни наказания -
„глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6
месеца.

Жалбоподателят излага, че в края на 2021 г. бил спрян за проверка от КАТ в к.к.
С.Б., но въпреки че проверяващите установили, че е с изтекъл срок на полицата по
задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ /„ГО“/, същите не го
санкционирали, нито му дали указания да представи валидна застраховка „ГО“. От
друга страна се посочва, че санкцията за нарушението предмет на обжалваното НП
следвало да бъде глоба и отнемане на синия талон до представяне на валидна
застраховка „ГО“. Заявява, че е сключил застраховка „ГО“ незабавно след съставяне на
АУАН за нарушението, когато разбрал и че автомобилът му е deregистриран и спрян от
движение. При изложените доводи моли за отмяна на наказателното постановление.

Насрещната страна по жалба – РУП гр. Несебър, изразява становище по
оплакванията на жалбоподателя, като намира същите за несъстоятелни по изложени
съображения. Моли за потвърждаване на обжалваното постановление, като
законосъобразно.

В проведено по делото открито съдебно заседание, жалбоподателят се явява
лично, поддържа дадената жалба. Не ангажира писмени и гласни доказателства.

Административно-наказващият орган не изпраща представител в проведеното
съдебно заседание.

Процесната жалба е депозирана в рамките на 14-дневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, от легитимирано лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид доводите и възраженията на жалбоподателя, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното:

На 03.01.2022 г., в 08,16 часа, в гр. Несебър, кв. „Чайка“, пред хотел „Северина“, посока пл.път I-9 – хотел „Диамант“, жалбоподателят управлявал л.а. „Пежо“ 307, с рег. № А****КС, собственост на Надежда Кирилова Стоянова. По същото време бил спрял за проверка от св. М. - младши автоконтрольор в РУ Несебър, който извършил служебна справка и установил, че автомобилът няма валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и е с прекратена регистрация от 30.12.2021 г. При тези данни св. М. съставил на жалбоподателя АУАН № GA548994 от 03.01.2022 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДВП. Във връзка със случая била образувана преписка с вх. № 939/2022 г. по описа на РП Бургас, като при съобразяване на представените от РУ – Несебър материали, прокурор при РП - Бургас, ТО - Несебър, с постановление от 10.02.2022 г., отказал да образува досъдебно производство срещу О., като приел, че същият е управлявал МПС с рег. № А****КС, със служебно прекратена регистрация от 30.12.2021 г., но с регистрационни табели, предвид което и поради малозначителност на деянието /на осн. чл. 9, ал. 2 от НК/ отказал да образува ДП за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК и изпратил материалите на РУ Несебър за ангажиране на административнонаказателна отговорност. Въз основа на постановлението било издадено и процесното НП, което се обжалва пред настоящата инстанция.

Съгласно мотивите на прокурорското постановление, било установено, че жалбоподателят се разпорежда с процесното МПС по силата на изрично пълномощно, като самият жалбоподател заявява пред съда, че е знаел в края на 2021 г., че управляваното от него МПС няма валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и признава, че такава е сключил едва след съставяне на АУАН от 03.01.2022 г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена с оглед събраните по делото доказателства: АУАН АУАН № GA548994 от 03.01.2022 г.; Постановление за отказ да се образува ДП от 10.02.2022 г. на РП – Бургас, ТО – Несебър; заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР; както и от показанията на свидетеля М.. Доказателствата по делото са непротиворечиви и допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло. Приетата от съда фактическа обстановка е безспорна и с оглед изложеното от жалбоподателя в жалбата и възраженията му, които касаят единствено вида и размера на наложената санкция и правната страна на спора.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Настоящият състав като инстанция по същество след извършена проверка за законност, констатира, че при издаване на АУАН и наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят неговата отмяна. Обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган /оправомощен да издава наказателни постановления по силата на заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи/ в срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. При издаване на АУАН и наказателното постановление в тази му част са спазени императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

От фактическа страна по делото се установява, че жалбоподателят е управлявал и се е разпореждал с пълномощно с л.а. „Пежо“ 307, с рег. № А****КС, към 03.01.2022

г., собственост на Надежда Кирилова Стоянова, който бил със служебно прекратена регистрация, без да са свалени табелите, по смисъла на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Съгласно чл. 483, ал. 1, т. 1 от Кодекса на застраховането /КЗ/, всяко лице, което притежава МПС, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение, е длъжно да сключи договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. С разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ е предвидено, че информационният център /изграден и поддържан от Гаранционния фонд, съгл. чл. 571 от КЗ/ уведомява собствениците на моторни превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентните държавни органи да прекратят регистрацията на моторното превозно средство, на основание чл. 571, ал. 11 от КЗ. От своя страна, чл. 143, ал. 10 от ЗДвП гласи, че служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство, като служебно прекратена регистрация на МПС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

От анализа на цитираните текстове може да се направи извод, че задължението за сключване на застраховка ГО е вменено по закон на собственика на МПС, като при неизпълнение на това задължение, уведомителната процедура, водена от Гаранционен фонд, както и процедурата по служебна дерегистрация на МПС-то, се осъществяват с участието на собственика, независимо от дадените от него пълномощия. В настоящия случай, неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя, че не е бил уведомен за невалидната застраховка на МПС-то, нито за дерегистрацията му, доколкото собственик на същото се явява трето за производството лице – собственика Надежда Кирилова Стоянова. От друга страна, неоснователно е и оплакването на О., че при извършена му проверка в края на 2021 г. и констатирано отсъствие на валидна застраховка ГО за управляваното МПС с рег. № А****КС, не му били дадени указания от автоконтрольора. Задължението за сключване на застраховка ГО произтича директно от закона и за собственика на МПС, предвид което и неоснователно би било даване на указания в подобен смисъл на водача на МПС.

При горните изводи и констатации, съдът достига до извода, че законосъобразно е била прекратена регистрацията на МПС с рег. № А****КС към 30.12.2021 г., съответно към процесната дата 03.01.2022 г., доколкото самият жалбоподател заявява, че застраховката ГО е била подновена след датата на съставяне на АУАН. Ето защо управлението на МПС с прекратена регистрация към 03.01.2022 г. е представлявало нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, според която норма по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани.

Следва да се обърне внимание, че задължението по чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ е установено в закона и като такова следва да се познава и изпълнява от всяко лице, което притежава автомобил. В рамките на образуваната прокурорска преписка и в жалбата срещу НП не се дава обяснение относно причините за неизпълнение на задължението за наличие на валидна ГО, но каквито и да е посочени причини не могат да това задължение, вменено от законодателя. Без правно значение е и обстоятелството

/посочено в жалбата/, че жалбоподателят не знаел за прекратената регистрация. Както се посочи, контролните органи не са имали задължение да уведомяват жалбоподателя – водач с пълномощно, а собственика, който е трето за процеса лице.

С оглед горното може да се направи извод, че с поведението си жалбоподателят е осъществил състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Наказващият орган е подвел нарушението и под приложимата санкционна норма - чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, според която се наказва водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Относно размера на наказанието, което следва да се наложи, от значение е нормата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, в която е предвидено, че при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на извършеното, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Съдът намира, че обществената опасност на извършеното нарушение не може да се определи като сравнително висока спрямо други нарушения от същия вид, независимо че е извършено управление на нерегистрирано превозно средство, което осъществява и състав на престъпление - по чл. 345, ал. 2 от НК. В случая се касае до комплекс от нарушения довели до крайното такова, предмет на санкция с процесното НП, но извършени от трето лице – собственика на процесното МПС. При наличието на посочените обстоятелства и като се отчете обществена опасност на извършеното съдът намира, че кумулативно предвидените наказания правилно са определени от наказващия орган в минималните размери, предвидени в санкционната норма. С така наложените наказания ще бъдат постигнати целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН да се предупреди и превъзпита нарушителя, както и генералната превенция за въздействие върху обществото. Тези наказания в най-пълна степен отговарят на обществената опасност на извършеното нарушение.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото, реализираните в хода на производството разноски за разпит на свидетеля М.М., заплатени за сметка на съда, следва да се възложат в тежест на жалбоподателя О.. Видно от отбелязване в съдебния протокол и изчисления на главния счетоводител на съда, на свидетеля са заплатени 14,95 лева – пътни разноски за явяване. Съгласно чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 от НПК изводът за виновност на жалбоподателя в извършване на административното нарушение по аналогия води до осъждането му да възстанови направените за сметка на бюджета разноски по делото.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН и чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 от НПК, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-0304-000160/11.03.2022 г. на началника на сектор към ОДМВР – Бургас, РУ – Несебър, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ и за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на нарушителя Ж. В. ОГЛ., ЕГН *****, с адрес: гр. Несебър, ул.Д.**, ет. 1, ап. 1, са наложени кумулативни наказания - „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца.

ОСЪЖДА Ж. В. ОГЛ., ЕГН *****, с адрес: гр. Несебър, ул.Д.**, ет. 1, ап. 1, да заплати по сметка на Районен съд - гр. Несебър сумата от 14,95 /четирнадесет лева и деветдесет и пет стотинки/ лева, представляващи заплатени пътни разноски на

свидетел по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____